

**A. BOICHENKO. Strength-oriented fitness as a modern social challenge to health-preserving activities in pedagogical institutions of higher education.**

The article examines the current issue of youth health preservation in the context of modern social challenges, focusing on strength-oriented fitness as an effective means of improving the physical and psychological health of students in pedagogical institutions of higher education. Emphasis is placed on the need to develop health-preserving competence among future teachers, as they play a key role in building a healthy society.

The advantages of strength-oriented fitness are analyzed, such as the development of muscle strength, endurance, muscle hypertrophy, improvement of the functional state of the body, reduction of stress and anxiety levels, enhancement of self-esteem, and the formation of an aesthetically pleasing body. The main characteristics of this type of fitness are discussed, including types of exercises, training methods, and recommendations for their implementation.

The challenges faced by pedagogical institutions of higher education in implementing strength-oriented fitness into the educational process are identified, such as the insufficient number of qualified specialists, the need to adapt physical education programs to the needs of students, and ensuring the accessibility of fitness services for all.

Ways to improve the effectiveness of health-preserving activities in pedagogical institutions of higher education are proposed, including the development and implementation of training programs in strength-oriented fitness, the training of specialists, the creation of fitness centers and sports grounds, the conduct of information campaigns, and cooperation with fitness centers and sports organizations.

The importance of the role of pedagogical institutions of higher education in developing health-preserving competence among future teachers is emphasized, as they must not only possess knowledge but also set an example of a healthy lifestyle for their students.

Prospects for further research are identified, including the study of the effectiveness of various strength-oriented fitness techniques, the development and testing of physical education programs, and the investigation of the impact of strength-oriented fitness on the psychological state and academic performance of students.

The article highlights that strength-oriented fitness is an important tool for improving youth health and building a healthy society, and pedagogical institutions of higher education should actively use this tool in preparing future teachers for work in the modern society.

**Keywords:** fitness, strength-oriented fitness, health preservation, pedagogical institutions, higher education, students, physical activity.

DOI: <https://doi.org/10.31392/NZ-udu-160.2025.05>

УДК 37.064:17.022.1-027.561:[378:373.2.011.3-051]

**Іванова В. В.**

**ГОТОВНІСТЬ ДО ПАРТНЕРСЬКОЇ ВЗАЄМОДІЇ  
ЯК СКЛАДОВА ПРОФЕСІЙНОГО ІМІДЖУ  
МАЙБУТНІХ ВИХОВАТЕЛІВ ЗАКЛАДІВ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ**

У статті схарактеризовано готовність до партнерської взаємодії як складову професійного іміджу майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти. Проаналізовані актуальні позиції вітчизняних науковців з питань професійного іміджу вихователів закладів дошкільної освіти та розуміння партнерської взаємодії у сфері дошкільця. Акцентовано увагу на тому, що професійний імідж майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти є вагомим

аспектом їхньої успішної кар'єри, що відображає не лише зовнішній вигляд, але й внутрішні якості, професійні знання, навички та вміння; сприяє встановленню довіри та поваги з боку вихованців, їхніх батьків, колективу ЗДО, громадськості, а також підвищує ефективність освітньо-виховного процесу. Відповідно, однією із вагомих складових професійного іміджу названо сформовану у майбутніх вихователів готовність до партнерської взаємодії з усіма учасниками освітнього процесу ЗДО. Це – комплексний феномен, що включає в себе: усвідомлення важливості партнерства з батьками та іншими учасниками освітнього процесу, позитивне ставлення до співпраці, мотивацію до встановлення та підтримки партнерських відносин, знання принципів та форм партнерської взаємодії, володіння комунікативними навичками, здатність до емпатії та розуміння потреб інших, вміння вирішувати конфліктні ситуації, здатність до самоаналізу та оцінки ефективності власної діяльності, готовність до постійного самовдосконалення. Готовність майбутніх вихователів до партнерської взаємодії є ключовим аспектом їхньої професійної підготовки, що передбачає набуття не тільки фахових знань, умінь, навичок, а й особистісних та професійних якостей, мотивації до здійснення співпраці з усіма учасниками освітнього процесу закладів дошкільної освіти. Формування означеної готовності – це безперервний процес, який здійснюється не тільки у процесі навчання майбутніх фахівців дошкільної освіти, а й триває протягом усієї професійної діяльності.

**Ключові слова:** майбутні вихователі закладів дошкільної освіти, професійна діяльність, професійний імідж, партнерська взаємодія, готовність, діти раннього та дошкільного віку.

Педагогічне партнерство визначено професійним стандартом «Вихователь закладу дошкільної освіти» як одну з професійних компетентностей, що передбачає здатність: до ефективної співпраці та комунікації в професійній діяльності; залучати учасників освітнього процесу на засадах партнерства та взаємної відповідальності; до командної взаємодії [9]. Саме тому вагомим завданням професійної підготовки цих фахівців, на наш погляд, є – сформувати готовність до партнерської взаємодії з учасниками освітнього процесу закладів дошкільної освіти (далі – ЗДО).

Аналіз вітчизняних наукових студій показав стійкий інтерес науковців і практиків до проблеми професійної підготовки майбутніх вихователів у закладах вищої освіти, формування у них професійної компетентності та готовності до здійснення професійної діяльності в умовах закладу дошкільної освіти (Т. Атрощенко, А. Богуш, Н. Гавриш, І. Дичківська, Л. Зданевич, Л. Загородня, К. Крутий, О. Попович, А. Чаговець та ін.). Співпраця, партнерська взаємодія учасників освітнього процесу закладу дошкільної освіти представлена у працях Л. Бобро, Ю. Волинець, А. Залізняк, О. Лісовець, Н. Стаднік, М. Чепіль та ін. Науковці переконані, що партнерська взаємодія є важливим чинником успішного розвитку дітей дошкільного віку, оскільки сприяє створенню сприятливого середовища, де кожен учасник освітнього процесу відчуває себе цінним та залученим до спільної справи. Феномен професійного іміджу вихователів ЗДО розкрито А. Йокоб, Т. Марєєвою, Н. Трофаїлою та ін.

**Мета статті** – схарактеризувати готовність до партнерської взаємодії як складову професійного іміджу майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти.

Головними вимогами до вихователя, враховуючи те, що він, як фахівець, спільно з батьками несе відповідальність за здоров'я дитини, її навчання, виховання, повноцінний розвиток та є зразком для наслідування, здійснює

професійну діяльність з урахуванням гострих викликів сьогодення, швидких змін у глобалізованому суспільстві, А. Йокоб виокремлює професійну компетентність, конкурентоспроможність, готовність до змін, мобільність, здатність творчо вирішувати нестандартні педагогічні ситуації та професійний імідж, який значною мірою впливає на загальний імідж ЗДО, ефективність його функціонування та ін. [3, с. 160]. Авторка визначає поняття «професійний імідж майбутніх вихователів ЗДО» як «цілісний, динамічний феномен, зумовлений поєднанням професійних якостей та особистісних (внутрішніх і зовнішніх) рис, що визначають якість його професійної діяльності в умовах ЗДО» [3, с. 162]. Погоджуємося з А. Йокоб, що створення професійного іміджу пов'язане з необхідністю демонстрації професіоналізму, найбільш привабливих зовнішніх якостей особистості майбутніх вихователів ЗДО тощо; професійний імідж виступає потужним засобом комунікації, має великий вплив на усіх учасників освітнього процесу ЗДО, а також відображає внутрішній світ фахівця, світогляд, спосіб мислення, менталітет тощо; залежить від сформованої професійної компетентності, наявності відповідних особистісно-професійних, ділових якостей та володіння технологією самопрезентації [3, с. 162].

Крізь призму феномену педагогічної майстерності рекомендує розглядати імідж педагога О. Козлова і виділяє найбільш впливові на його формування компоненти: «морально-духовні цінності (гуманістична спрямованість, життєві ідеали, совісність, правдивість, чесність, національна гідність, толерантність тощо); розвиток вільної, гуманної і відповідальної особистості безпосередньо пов'язаний із системою її морально-духовних цінностей, критеріями яких виступають не лише уявлення про такі моральні якості, як доброзичливість, повага до людської гідності, милосердя, доброта, людяність, толерантність, порядність, уміння прощати, не чинити зла, а й практичні дії, вчинки, мотиви, стимули і наміри особистості; педагогічні здібності (комунікативність; перцептивні здібності; динамізм особистості; емоційна стабільність; оптимістичне прогнозування; креативність тощо); професійні знання (досконале знання предмету, що викладає педагог; провідних дисциплін: філософії; психології; педагогіки; соціології; анатомії й фізіології людини; методики викладання і навчання тощо); соціально-педагогічні якості (організаторські; витримка; принциповість і вимогливість; творчий склад мислення; оптимізм; увага; тактовність тощо); педагогічна техніка (зовнішність; вербальні і невербальні засоби спілкування; дотримання темпу, ритму, стилю; здатність до регулювання власної поведінки та самопочуття; вміння здійснення дидактичних операцій тощо)» [4, с. 42-43].

Т. Марєєва представляє професійний імідж вихователя ЗДО як «якісну характеристику особистості педагога, що сприяє прояву її внутрішніх установок, особистісних якостей, життєвих позицій, знань і професіоналізму через зовнішні виразники – зовнішній вигляд, поведінку, особливості вербального і невербального спілкування, специфіку оформлення рукотворного середовища, які суттєво впливають на організацію міжособистісної взаємодії та реалізацію професійних функцій фахівця.

Дослідниця пропонує виокремити такі його компоненти: візуальний (зовнішній вигляд, невербальні засоби комунікації, предметне середовище вихователя), аудіальний (володіння технікою та комунікативними якостями мовлення, ораторським мистецтвом), професійний (компетентність вихователя, якість його праці в цілому, досвід, репутація, вміння самовдосконалюватися) та внутрішній (педагогічна спрямованість, психічне й психологічне, соціальне і духовне здоров'я, особистісно-професійні якості педагога) [6, с. 15]. Цінною для нашого дослідження є думка Т. Марєєвої, що «у процесі взаємодії з різними учасниками освітньо-виховного процесу в ЗДО розкриваються внутрішній і професійний компоненти іміджу вихователя, які й визначають успішність реалізації його професійних функцій. Це виявляється в його майстерності та відбивається на сприйнятті педагога дітьми, їхніми батьками, колегами, керівництвом ЗДО, громадськістю в цілому як компетентного фахівця, тобто на його іміджі» [6, с. 16-17].

Готовність майбутніх вихователів до партнерської взаємодії є ключовим аспектом їхньої професійної підготовки, що передбачає набуття не тільки фахових знань, умінь, навичок, а й особистісних та професійних якостей, мотивації до здійснення співпраці з усіма учасниками освітнього процесу закладів дошкільної освіти. Формування означеної готовності – це безперервний процес, який здійснюється не тільки у процесі навчання майбутніх фахівців дошкільної освіти, а й триває протягом усієї професійної діяльності.

Сучасні заклади дошкільної освіти, як слушно зауважує О. Лісовець, стають все більш відкритими для батьків, дітей і громадськості. Саме тому посилюється увага до просвітницької роботи з батьками, як одного із напрямків роботи ЗДО, та важливого чинника успішного розвитку і виховання дітей раннього та дошкільного віку. Погоджуємося з авторкою, що «зміцнення й розвиток тісного зв'язку й взаємодії різних соціальних інститутів (дитячий садок, родина, суспільство) забезпечують сприятливі умови життя й виховання дитини, формування основ повноцінної, гармонійної особистості. Взаємодія педагогів із батьками передбачає взаємодопомогу, взаємоповагу та взаємодовіру між обома сторонами, знання та врахування педагогом умов сімейного виховання. а батьками – умов виховання в дитячому садку» [2, с. 21]. Враховуємо також, що взаємодія є «обов'язковою умовою єдності вимог дитячого садка та сім'ї, успішного виховання, оскільки батьки не можуть вирішити питання формування дитини без активної участі педагогів; передбачає позитивні установки у сторін на спільну роботу, спільне визначення цілей, планування, організацію та підбиття підсумків; у процесі взаємодії передбачається організація продуктивного спілкування всіх учасників освітнього процесу, взаємодія включає в себе обмін думками, почуттями, ідеями» [2, с. 21]. Відповідно, взаємодія батьків та педагогів закладу дошкільної освіти трактується О. Лісовець як «спілкування всіх учасників освітнього процесу, організацію їхньої спільної діяльності на основі діалогу» і наголошує, що «взаємодія включає обмін думками, почуттями, ідеями,

передбачає врахування педагогами особливостей сімейного виховання, а батьками – виховання дитини у дитсадку» [2, с. 21].

Партнерство, згідно із напрацюваннями О. Онаць та А. Данко, – це «чітке зобов'язання працювати разом, для того, щоб максимально сприяти розвитку здібностей і потенціалу кожної дитини, має чіткий розподіл ролей, цілі, плани, часті комунікації для встановлення довірливих відносин, що є запорукою успішного навчання і розвитку дітей та інших учасників освітнього процесу» [7, с. 175]. Автори акцентують увагу на вагомості взаємодії батьків дитини, а також інших членів родини на всіх етапах зростання і розвитку дитини з дитячим садочком, школою та іншими закладами освіти і виховання, що дає змогу дитині відповідно поводитися, відповідально ставитися до світу – навчатиметься ефективно взаємодіяти у світі, а в результаті, уміти себе в цьому світі реалізувати. При цьому рекомендовано «звернути увагу на те, що батьки мають думати не тільки про взаємодію в теперішньому часі, а головне про те, як дитина буде жити (взаємодіяти) в майбутньому. Саме вони, у першу чергу, готують дитину до самостійного життя, до самостійної взаємодії у світі» [7, с. 175].

Характеристиками партнерства О. Коханова виокремлює такі: добровільна основа; взаємне визнання інтересів сторін (партнерів) як важливих і правомірних; взаємовідповідальність сторін за виконання (і невиконання) узгоджених рішень; взаємозалежність; паритетність на всіх стадіях партнерських відносин, в тому числі й при прийнятті рішень; чітке визначення і розподіл зобов'язань; спільна діяльність; пошук і знаходження компромісу при вирішенні суперечливих і конфліктних питань, що спрямоване на досягнення головної мети партнерства – досягнення згоди [5].

Погоджуємося з Л. Бобро, що «сучасний фахівець дошкільної освіти повинен мати здатність до ефективної комунікації та міжособистісної взаємодії, спілкування з усіма учасниками освітнього процесу. Діалог і багатостороння комунікація між дошкільниками, педагогічними працівниками заклад дошкільної освіти та батьками сприятимуть налагодженню комфортних відносин, що є вкрай важливим в освітньому процесі» [8, с. 5]. Саме тому авторка вважає, що партнерська взаємодія має характер обміну досвідом, ідеями, почуттями, настроями, матеріальними носіями результатів діяльності і визначає її як «гуманістично орієнтований педагогічний процес або особистісний контакт суб'єктів освітньо-виховного процесу, що має своїм наслідком взаємні позитивні зміни їх поведінки, діяльності, якостей, відносин» [8, с. 9].

Для нашого дослідження актуальними є такі позиції Л. Бобро, представлені у навчально-методичному посібнику «Педагогічне партнерство ЗДО з учасниками освітнього процесу» [8]:

– в основі педагогіки партнерства – спілкування, взаємодія та співпраця між педагогом, дитиною і батьками. Діти, батьки та педагоги, об'єднані спільними цілями та прагненнями, є добровільними й зацікавленими співниками, рівноправними учасниками освітнього процесу, відповідальними за результат;

– педагогіка партнерства визначає істинно демократичний спосіб співпраці педагога і дитини, який не відкидає різниці в їхньому життєвому досвіді, знаннях, але передбачає безумовну рівність у праві на повагу, довіру, доброзичливе ставлення і взаємну вимогливість;

– сучасне навчання і виховання дошкільників вимагає нової педагогічної етики, визначальною рисою якої є взаєморозуміння, взаємоповага та творче співробітництво вихователя та вихованця. Ця етика утверджує не рольове, а особистісне спілкування (підтримка, співпереживання, утвердження людської гідності, довіра); зумовлює використання особистісного діалогу як домінуючої форми навчального спілкування, спонукання до обміну думок, вражень, моделювання життєвих ситуацій; включає спеціально сконструйовані ситуації вибору, авансування успіху, самоаналізу, самооцінки, самопізнання [8, с. 10].

Поняття «партнерська взаємодія» трактується Г. Татаринцевою як «форма безпосереднього впливу автономних, рівноправних суб'єктів, орієнтованих на спільне задоволення загального інтересу, що характеризується добровільністю, взаємним визнанням і довірою, взаємною відповідальністю й орієнтованістю на досягнення певних цілей» [10, с. 146].

Як слушно зауважує І. Апрелева, «сьогодення ставить перед вихователями нелегке завдання щодо залучення сімей до освітнього процесу, через оновлення змісту традиційних форм та методів роботи. Вихователі не лише повинні індивідуалізувати підходи до роботи з батьками, вивчивши попередньо їх проблеми та запити, але й мотивувати їх до продуктивного партнерства та здійснювати рефлексію процесу та результатів взаємодії з різними типами родин» [1, с. 5].

Провідна мета спільної, партнерської діяльності, на думку дослідниці, – це «організація життя дітей і оптимізація їх всебічного розвитку відповідно до їх можливостей, здібностей, потреб» [1, с. 6]. Послуговуємося виокремленими І. Апрелевою принципами партнерської взаємодії з родинами вихованців, серед яких: знаходження загальних інтересів, пошук спільного та знаходження найбільш ефективного способу задоволення спільних інтересів з питань виховання та розвитку дошкільників; пошук не однієї, а великої кількості альтернатив при розв'язанні педагогічних ситуацій, що складаються у процесі роботи з дітьми та батьками; поєднання позитивного ставлення до членів родин вихованців з «ви»-підходом» з метою встановлення у ділових стосунках особистих контактів; встановлення зворотного зв'язку у процесі комунікативної взаємодії; турбота про те, щоб не було затронуте почуття гідності жодного з членів родини. Вихователю необхідно навчитись керувати своїми емоціями, не давати їм виходити за межі під час розмов, суперечок; розуміння педагогом себе та особливостей власної поведінки з метою виявлення терпіння до співрозмовників та протиріч життя; вміння заохочувати та переконувати, враховуючи міжособистісні стосунки, що склались у сім'ї вихованців [1, с. 6].

Поділяємо думку авторки, згідно з якою: вихователю, з метою підтримання між батьками вихованців та педагогом атмосфери співробітництва, необхідно виявляти високий рівень професіоналізму та

компетентності, дотримуватись термінів та зобов'язань, цінувати дане слово; партнерської взаємодії не можна досягнути, якщо педагог не знає і не розуміє суттєві потреби родин вихованців, їх виховні цілі, бажання та прагнення щодо створення щасливого майбутнього для їх дітей; вихователю необхідно виявляти толерантність, етичність та доброзичливість у спілкуванні з батьками [1, с. 6].

**Висновки.** Професійний імідж майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти є вагомим аспектом їхньої успішної кар'єри, що відображає не лише зовнішній вигляд, але й внутрішні якості, професійні знання, навички та вміння. Уважаємо, що професійний імідж сприяє встановленню довіри та поваги з боку вихованців, їхніх батьків, колективу ЗДО, громадськості, а також підвищує ефективність освітньо-виховного процесу. Відповідно, однією із вагомих складових професійного іміджу вважаємо сформовану у майбутніх вихователів готовність до партнерської взаємодії з усіма учасниками освітнього процесу ЗДО. Це – комплексний феномен, що включає в себе: усвідомлення важливості партнерства з батьками та іншими учасниками освітнього процесу, позитивне ставлення до співпраці, мотивацію до встановлення та підтримки партнерських відносин, знання принципів та форм партнерської взаємодії, володіння комунікативними навичками, здатність до емпатії та розуміння потреб інших, вміння вирішувати конфліктні ситуації, здатність до самоаналізу та оцінки ефективності власної діяльності, готовність до постійного самовдосконалення. Формування у майбутніх вихователів закладів дошкільної освіти готовності до партнерської взаємодії є першочерговим завданням для закладів вищої освіти з огляду на актуальність та вагомість в умовах сучасних викликів.

### *Використана література:*

1. Апрелева І. В. Готовність майбутніх педагогів до партнерської взаємодії з батьками як важлива складова гуманізації дошкільної освіти. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова*. Серія 5. Педагогічні науки: реалії та перспективи. Випуск 89. Київ : видавничий дім «Гельветика», 2022. С. 5-10.
2. Взаємодія закладу дошкільної освіти та сім'ї у вихованні самостійності дітей старшого дошкільного віку : навчально-методичний посібник / укл. : О. В. Лісовець. Ніжин : НДУ ім. М. Гоголя, 2022. 99 с.
3. Йокоб А. Професійний імідж майбутніх вихователів закладу дошкільної освіти як проблема психолого-педагогічних студій. *Молодь і ринок*. 2022. № 7-8 (205-206). С. 159-162.
4. Козлова О. Г. Відображення особистісно-професійного іміджу вчителя у феномені педагогічної майстерності. *Постметодика*. 2012. № 6. С. 40-44.
5. Коханова О. П. Дослідження специфіки партнерської взаємодії в процесі фахового навчання майбутніх учителів. Збірник наукових праць КіПНУ імені Івана Огієнка, Інституту психології ім. Г. С. Костюка АПН України. *Проблеми сучасної психології*. 2010. Випуск 10. С. 336-344.
6. Марєєва Т. Професійний імідж вихователів дошкільних навчальних закладів і його структура. *Науковий погляд у майбутнє*. 2017. № 3 (06-03). С. 10-19.
7. Онаць О., Данко А. Психологічні аспекти педагогіки партнерської взаємодії в закладах освіти в підручнику для керівника. *Проблеми сучасного підручника*. 2023. № 29. С. 172-184.
8. Педагогічне партнерство ЗДО з учасниками освітнього процесу : навчально-методичний посібник / укл. Л. В. Бобро. Ніжин : НДУ ім. М. Гоголя, 2024. 146 с.

9. Про затвердження професійного стандарту «Вихователь закладу дошкільної освіти». Наказ Міністерства України № 755-21 від 19.10.2021 р. URL : <https://mon.gov.ua/npa/pro-zatverdzhennya-profesijnogo-standartu-vihovatel-zakladu-doshkilnoyi-osviti>
10. Татаринцева Г. Методологічні підходи до визначення поняття «партнерство». *Наука молода*. 2007. № 8. С. 145-150.

### References:

1. Apreleva I. V. (2022). Hotovnist maibutnikh pedahohiv do partnerskoi vzaiemodii z batkamy yak vazhlyva skladova humanizatsii doshkilnoi osvity [Readiness of future teachers for partnership interaction with parents as an important component of humanization of preschool education]. *Naukovyi chasopys NPU imeni M. P. Drahomanova. Seriya 5. Pedahohichni nauky: realii ta perspektyvy*. Vypusk 892022, pp. 5-10 [in Ukrainian].
2. Lisovets O. V. (2022). Vzaiemodiia zakladu doshkilnoi osvity ta simi u vykhovanni samostiinosti ditei starshoho doshkilnogo viku: navchalno-metodychnyi posibnyk [Interaction of preschool education institution and family in fostering independence of children of senior preschool age: educational and methodological manual]. Nizhyn : NDU im. M. Hoholia, 99 p. [in Ukrainian].
3. Yokob A. (2022). Profesiinyi imidzh maibutnikh vykhovateliv zakladu doshkilnoi osvity yak problema psykholoho-pedahohichnykh studii [The professional image of future preschool teachers as a problem of psychological and pedagogical studies]. *Molod i rynek*. 7-8 (205-206), pp. 159-162 [in Ukrainian].
4. Kozlova O. G. (2012). Vidobrazhennia osobystisno-profesiinoho imidzhu vchytelia u fenomeni pedahohichnoi maisternosti [Reflection of the personal and professional image of a teacher in the phenomenon of pedagogical mastery]. *Postmetodyka*. 6, pp. 40-44 [in Ukrainian].
5. Kokhanova O. P. (2010). Doslidzhennia spetsyfiky partnerskoi vzaiemodii v protsesi fakhovoho navchannia maibutnikh uchyteliv [Research on the specifics of partner interaction in the process of professional training of future teachers]. Zbirnyk naukovykh prats KPNU imeni Ivana Ohienka, Instytutu psykholohii im. H. S. Kostiuka APN Ukrainy. *Problemy suchasnoi psykholohii*. 10, pp. 336-344 [in Ukrainian].
6. Mareeva T. (2017). Profesiinyi imidzh vykhovateliv doshkilnykh navchalnykh zakladiv i yoho struktura [The professional image of preschool educators and its structure]. *Naukovyi pohliad u maibutnie*. 3(06-03), pp. 10-19 [in Ukrainian].
7. Onats O., Danko A. (2023). Psykholohichni aspekty pedahohiky partnerskoi vzaiemodii v zakladakh osvity v pidruchnyku dlia kerivnyka [Psychological aspects of the pedagogy of partnership interaction in educational institutions in a textbook for the head]. *Problemy suchasnoho pidruchnyka*. 29, pp. 172-184 [in Ukrainian].
8. Bobro L. V. (2024). Pedahohichne partnerstvo ZDO z uchasykamy osvitnoho protsesu: navchalno-metodychnyi posibnyk [Pedagogical partnership of the educational institution with participants in the educational process: educational and methodological manual]. Nizhyn : NDU im. M. Hoholia, 146 p. [in Ukrainian].
9. Pro zatverdzhennia profesiinoho standartu «Vykhovatel zakladu doshkilnoi osvity» [On approval of the professional standard "Preschool Education Teacher"]. Nakaz Minekonomiky Ukrainy № 755-21 vid 19.10.2021 r. URL : <https://mon.gov.ua/npa/pro-zatverdzhennya-profesijnogo-standartu-vihovatel-zakladu-doshkilnoyi-osviti> [in Ukrainian].
10. Tatarintseva G. (2007). Metodolohichni pidkhody do vyznachennia poniattia «partnerstvo» [Methodological approaches to defining the concept of "partnership"]. *Nauka moloda*. 8, pp. 145-150 [in Ukrainian].

**V. IVANOVA. Readiness for partnership interaction as a component of the professional image of future educators of preschool of preschool educational institutions.**

*The author of the article has characterized the readiness for partnership interaction as a component of the professional image of future educators of preschool educational institutions. The current positions of national scientists on the professional image of preschool educators and the understanding of partnerships in the field of preschool education have been analyzed. It has been emphasized that the professional image of future preschool educators is an important aspect of their successful career, reflecting not only their appearance but also their internal qualities, professional knowledge, skills and abilities; it helps to establish trust and respect from pupils, their parents, the staff*



of the preschool educational institution, the public, and also increases the effectiveness of the educational process. Accordingly, one of the important components of the professional image is the readiness of future educators to cooperate in partnership with all participants in the educational process of the IPE. This is a complex phenomenon that includes: awareness of the importance of partnership with parents and other participants in the educational process, positive attitude to cooperation, motivation to establish and maintain partnerships, knowledge of the principles and forms of partnership, communication skills, ability to empathize and understand the needs of others, ability to resolve conflict situations, ability to self-analyze and evaluate the effectiveness of one's own activities, and readiness for continuous self-improvement. The readiness of future educators for partnership is a key aspect of their professional training, which involves the acquisition of not only professional knowledge, skills, abilities, but also personal and professional qualities, motivation to cooperate with all participants in the educational process of preschool educational institutions. The formation of this readiness is a continuous process that is carried out not only in the process of training future specialists in preschool education, but also continues throughout their professional activities.

**Keywords:** future educators of preschool educational institutions, professional activity, professional image, partnership, readiness, children of early and preschool age.

DOI: <https://doi.org/10.31392/NZ-udu-160.2025.06>

УДК 37.091.2:004.77]:001.102-049.5

**Ігнатенко В. О., Мирошніченко Ю. Б.**

## **ІНФОРМАЦІЙНА БЕЗПЕКА В СУЧАСНОМУ ЦИФРОВОМУ ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ**

У статті розглядаються актуальні питання інформаційної безпеки в освітньому середовищі, зокрема з акцентом на підготовку майбутніх вчителів інформатики до виховання молодого, свідомого та інформаційно-компетентного покоління. У світлі швидкого розвитку цифрових технологій та їх інтеграції в освітній процес, викладачі повинні не лише оволодіти новітніми знаннями у сфері інформаційних технологій, але й навчити здобувачів освіти критично мислити, розуміти ризики і відповідально використовувати інформаційні ресурси. Методологія дослідження базується на системному аналізі світової наукової літератури, міжнародних досліджень, а також прогресивної педагогічної практики і виховних компонентів підготовки, що дає змогу охопити широкий спектр напрямків у цій важливій темі.

Представлено детальний аналіз основних складових інформаційної безпеки, включаючи технічні, організаційні та педагогічні аспекти, які визначають безпечне навчальне середовище. Зокрема, визначено показники готовності вчителів до забезпечення захищеності інформаційних ресурсів, а також розкрито ключові компетенції вчителя у формуванні цифрової культури та цифрової грамотності здобувачів освіти. Ці компетенції включають в себе не лише знання щодо використання сучасних технологій, але й здатність навчити здобувачів освіти розпізнавати фейки, захищати свої особисті дані та дотримуватись етики у віртуальному просторі. Метою є систематизація існуючих знань та формулювання практичних рекомендацій для викладачів педагогічних університетів, акцентуючи увагу на виховних аспектах у контексті цифровізації, які мають першочергове значення для формування безпечного та ефективного освітнього середовища в умовах сучасного інформаційного суспільства.